

STEKSON

CI PAJS

II. ROČNÍK 1/2017

V ROCE 2017 JEN VESELE

Přije T.O. STARÝ BIG HORN

PF - 2017
HORNÍCI

PF - 2017

ÁLA

PF - 2017 HLAVNĚ KLÍDEK I
GRAS - ANOČKA

PF - 2017

TO. ZLATÝ BIZON

PF - 2017

PF 2017

**DALŠÍ PF BUDOU V PRŮBĚHU LEDNA
NA Toh.rajce.net AHOJ!**

Kamarádky a kamarádi,

vstupujeme do roku 2017. Trošku bilancujeme, malinko vzpomínáme, vzájemně si přejeme jen to dobré, o trochu víc doufáme, že to vyjde. Značně si uvědomujeme, že jsme zase o rok starší... Mnozí něco získali, mnozí ztratili, někteří se nemohou tzv. pohnout z místa, jiní už mají, pro změnu, dost všech svých životních kotrmelců či turbulencí... Takový prostě ten život je. Někdo jej žije poměrně lehce, jiný jen se značným úsilím. Život holt není vždycky fér. Byl nám však dán, a s ním i rozum, srdce a duše.

Kdosi moudrý řekl, že ŽIVOT JE CESTA. Také to tak vnímám. Život nezačne až „dojdu tam anebo tam“, či až „udělám to nebo ono“. Život a čas zastavit nelze. Můžeme se rozeběhnout nebo zastavit, porozhlédnout se, zapřemýšlet, něco přijmout či odmítnout, ptát se a hledat odpovědi, za mnohé poděkovat a cítit vděk i pokoru. Někdy však také lítost anebo třeba vztek. Můžeme se mnohému divit, nad něčím vysloveně žasnout, ale také ledacos chápat. Všechno tohle je ŽIVOT. Radost i bolest. Ale ať již běžíme, nebo sedíme, život jde svým tempem dál. Každý jednotlivý život má své priority a hodnoty, aspekty svých úhlů pohledu a pravd, a to jak historických, tak i nadčasových. Jednotlivé životy se potkávají, míjí, kříží, spojují, rozdělují... Chvilí můžeme kráčet společně, aby vzápětí šel každý svou cestou... Pak jsou ovšem i životy, které se vždy, čas od času, na moment setkávají, kousek společně prožijí a loučí se jen proto, aby se zase vítalo. A to je velký dar. Jsem za něj vděčná.

Vstupujeme do roku 2017. Numerologicky ($2+0+1+7=10=1+0=1$) jsme v roce 1. Takže si držte stetsony, bude to drsná jízda! A rady na cestu?

1. Správné rozhodnutí musí přijít ve správný čas.
2. Ne vždy je moudrým řešením to, aby moudřejší ustoupil.
3. Povrchnost nemá hluboké city.

Hodně zdraví, síly, pravdy, lásky, krásy a svobody do nového roku přeje

T. S. Mára- Sever

POVĚSTI AMERIKY - Ladislav Lahoda

II. POVĚST O MUŽI

Elektrický vlak se skřípěním kol zastavil na malém venkovském nádraží. Pneumatické dveře zasyčely. Na perón se vyhrnul dav turistů a zamířil k pochodu. „Jé maminko, to je Karlštejn“. „Držte se pohromadě proboha, ať nespádnete pod vlak!“ Podstatně důstojněji než turisté vystoupila skupina trempů. "Se mi zdá, že je tu někdo živo," prohodil Gaučo, jehož tvář byla skryta ve stínu širokého sombrera. "Vemem to přes koleje," rozhodl s nonšalancí šéfa party a vykročil. Ostatní za ním.

Před budovou nádraží stálo modrobílé auto VB a u něho postávali dva příslušníci. Jeden z nich oslovil Gaučovu partu hned, jak se objevila. "Tak jak, mládenci, na Ameriku?" Gaučo stiskl rty. Na Ameriku, bludiště opuštěných vápencových lomů nedaleko hradu, kam samozřejmě šli, byl přece vstup zakázán. "Na Ameriku? Kdepak..." Protáhl zvolna. "Jdeme přece na hrad." "Jo tak na hrad? S nožem a kytarou? Poslyšte, ty lomy jsou nebezpečné, spousta lidí se tam zabila!" "My víme, šéfe." "No jen aby. Občanky, doufám máte?" Zatímco se odehrávala tato konverzace, z nádraží vyrazil shluk turistů. Trempům a příslušníkům věnovali sotva letmý pohled. Jen muži v balónovém kabátě, který šel poslední se při spatření uniform rozbušilo srdce. Přidal do kroku, aby se vmísil do skupinky před sebou. Když už byl u mostu přes Berounku, letmo se ohlédl. Příslušníci byli stále zaneprázdněni trempy a jeho si vůbec nevšimli. Zhluboka si oddechl. Vyndal z kapsy kus papíru, na kterém měl neumělou rukou zakreslený plánec. Chvilku ho studoval a pak vyrazil. Ještě jednou se mu sevřelo hrdlo: to když musel projít okolo domku, u kterého stál další modrobílý automobil, na jehož střeše čněla charakteristická anténa vysílačky. Slunce pomalu stoupalo, vítr se utišil a začalo se dělat příjemné teplo. Ve chvíli, kdy se muž opatrně rozhlédl a odbočil ze silnice na malou lesní pěšinku, zazvonil na služebně

VB v Karlštejně telefon. Kriminální ústředna vyhledávala pátrání po pachateli vraždy... Pravděpodobný popis pachatele: světle balónový plášť, tmavé kalhoty a pracovní boty. Věk asi 35 let. "To je dneska den," povzdechl si dozorčí a zvedl sluchátko vysílačky...

Muž se mezitím dostal k malému zarostlému lomu v hlubokém lese. Ještě jednou porovnal místo s ušmudlaným plánkem a rozhlédl se. Nedaleko něho vedlo do lomu silné konopné lano a začal sestupovat. Jeho těžké pracovní boty shazovaly malé lavinky kamení. Asi po patnácti metrech narazil nohama na pevnou zem. Přimo před ním se černal vchod do štoly. Tohle je tedy perfektní skrýš, o které mu Fero jednou vyprávěl. Mnohakilometrové bludiště chodeb, kde ho nikdo nikdy nemůže najít. Vytáhl z kapsy baterku, kterou si koupil za poslední peníze, zmáčkl tlačítko a odhodlaně vstoupil do štoly. Temná chodba, podepřená práchnivějícími stojkami, se táhla do dále. Ozvěna vracela zvuk jeho kroků. Po chvíli se chodba rozdvojovala a opět a znovu, dřevěnou výztuž vystřídala betonová klenba. Za zatačkou se před ním objevilo denní světlo. Opatrně se přiblížil k otvoru... Uviděl další malý lom. Uprostřed okolo ohniště stálo několik kamenných křesel a za nimi neuměle vytesaný totem. U vchodu do štoly ležela hromádka prázdných konzerv a lahví. Konzervy ještě nestačily zrezavět, uvědomil si s radostí. To znamená, že trempové sem stále ještě jezdí. Alespoň bude komu krást konzervy. Znovu zašel do štoly a pokračoval v prohlídce. Brzy zjistil, že to nebude tak jednoduché. Během hodiny totiž potkal alespoň čtyři skupiny trempů, kteří bloudili po chodbách se svíčkami v ruce. Měl štěstí, podařilo se

mu vždy skrýt v nějakém výklenku nebo odbočce. Ve svém plášti by tu působil jako pěst na oko, kdyby ho uviděli. Uvědomil si, že bude muset ukrást také nějaký přiměřený oblek.

Po vyčerpávající cestě jednou dlouhou chodbou se ocitl u východu do velkého lomu, bohužel asi třicet metrů nade dnem. Ve chvíli,

kdy se obracel, uslyšel v chodbě hlasy. To je průšvih, uvědomil si. Žádná boční chodba tu nebyla. Rozhlížel se okolo sebe. Těsně u stěny se v zemi zašklebila úzká puklina. Posvítil do ní. Byla sotva dva metry hluboká. Zhasl baterku a namáhavě se začal do pukliny soukat. U dna byla trochu širší. Zatajil dech, když se mu těsně nad hlavou ozvaly kroky a kdosi promluvil. "Tak co, saláti. Neříkal jsem, že to stojí za to?" "Fakt Gaučo, je to parádní lom." "Jednou si přineseme špagát a mrkneme se tam," ozval se znovu Gaučo. "Takový perfektní místo a poliši by nás chtěli odtud vyhnat," pravil zase ten druhý. "Jdeme znova na Pusták," rozhodl Gaučo a skřípavé kroky se začaly znovu vzdalovat.

Muž vystrčil hlavu. Zahlédl jen několik temných postav s čadící pochodní mizících v dáli. Ve chvíli, kdy se opřel nohama, aby se vyšvihl zpět do chodby, ucítil, že hlína pod ním povoluje. Snažil se zachytit rukama, ale ty mu sklouzly po hladké a vlhké skále. S prudkým zašuměním podlaha pod ním zmizela a on se propadl do prázdna. Nestačil ani vykřiknout leknutím, když dopadl tvrdě na zadek. Na záda mu spadlo několik kamíneků a nastalo ticho. Chvilku hmatal okolo sebe, až našel baterku, která mu vypadla. Rozsvítil. Podle stropu usoudil, že se propadl

do velmi staré štoly. Vydřeva nad ním držela snad jen zázrakem. Sklopil světlo dolů a leknutím nadskočil. U protější stěny seděla tmavá postava a dívala se na něho prázdnými očními důlky v zeleném obličejí. V hlavě měla díru a v tom, co zbylo z pravé ruky, držela rezavou pistolí, teď už bez nábojů.

III. POVĚST O HANCE

Končil jeden z krásných dnů babího léta. Poslední paprsky slunce zlatily vrcholky strmých skalních stěn. Hluboko dole, v závratné hloubce

lomu, který se nazýval Mexiko, skládalo několik trempíků suché větve na velkou hromadu. Sem už slunce hezkou chvíli nesvítlo a od jezírka na dně lomu stoupal chlad. "Hni sebou, Bobe!" netrpělivě prohodil Šakal na adresu malého neduživého hochy s ještě menší sekyrkou, který připravoval hranici. "Dělám, co můžu šerife, ale ty klády jsou moc silný," odvětil Bob. "Hej, Grizzly!" zařval Šakal na celé kolo. Za hromadou dřeva se vztyčil hromotluk, avšak očima nepřestal sledovat Hanku, dalšího člena party, která se přes značnou zimu cachtala v jezírku. Samozřejmě jen lehce oblečena. "Co kdybys přestal čumět a pomohl naštěpat dříví" houknul na něj Šakal. "No, jo", zahučel hromotluk a pomalým krokem se začal šourat k ohništi. Šakal zatím došel ke skalní stěně, ve které se černal vchod do zpola zatopené štoly. Na vodní hladině se čeřily drobné vlnky a zanedlouho se ze štoly se značným cákáním vynořil primitivní vor. Na něm balancovali Jim s Jitkou, poslední dva členové party. Sotva vor narazil na dno, Jitka seskočila a pustila se rovnou k jezírku.

"Co jí kouslo?" otázal se udiveně Šakal. "Ále, jsou to slepice," uchechtnul se Jim. "Když jsme nastupovali na Velký Americe, tak uklouzla a sedla si do bláta na stejném místě co Hanka." "Jó, šikovným patří svět." pravil Šakal a odebral se zpátky k ohništi.

"Kaňon skalnatý, co nezná
slunce jas,

prachem zavátý jsou cesty,
stěny, sráz,

Na dně stojí v tichých tmách
voda jezerní,

zrcadlí se v ní jen čas a nebe
večerní..."

Píseň zpívaná šesti hrdly, doprovázená tóny kytary se nesla ohněm ozářeným lomem. Stoupala v zákrutech kouře a jisker k hvězdami poseté obloze a vracela se dolů slabou ozvěnou. Naslouchal jí i muž v šedivé blůze wehrmachtu, který seděl v tmavém otvoru štoly asi šedesát metrů nad hlavami trempů. Nepřišel z daleka. Bydlel v dřevěném srubu, který si postavil ve staré štole, hluboko pod zemí, asi dvě hodiny chůze odtud. Pohyboval se podzemím s jistotou, která udivovala. Svítit si musel jen

málokdy. Za těch několik měsíců, které tu strávil, dopodrobna poznal mnohakilometrovou spleť chodeb spojujících několik desítek lomů a těžních jam. Poznal i nenápadné krasové pukliny a komíny, spojující tu a tam štolová patra. Dovedl se tedy dostat i na místa, která byla zdánlivě nepřístupná. Jako nyní. Zamyšleně hleděl na táborový oheň blikající hluboko pod jeho nohama. Zdálo se mu to dávno, co přišel do těchto míst poprvé. Tehdy byl na útěku pře zákonem. V duchu se ušklíbl - teď si zákony diktuje sám. Původně se tu chtěl skrýt jen několik dní, ale teď už věděl, že odtud nikdy neodejde. Přihodilo se mu to, o čem snil celý život a pro co i zabil člověka - být svým pánem. Byl nejenom svým pánem, byl vládcem téhle oblasti. Prožíval neodolatelnou chuť moci. Skrytě se pohyboval krajem, objevoval se a zase mizel v skalních rozsedlinách. Když ho někdo zdálky zahlédl, domníval se, že jde o jednoho z trempů. Uniforma wehrmachtu byla nenápadným převlekem. Stal se předmětem hovorů okolo táborových ohňů. Tajuplný noční fantom, s nímž v černé tmě mizelo jídlo, pití a spousta tábornických potřeb. Někdy ho při lupu spatřili i pronásledovali. Honičky končily většinou u slepé skály nebo pronásledovatelé mohli slyšet jen jeho výsměšný smích, vracející se mnohonásobnou ozvěnou odevšad. Byl duchem Ameriky.

Tremповé na dně lomu dozpívali. Oheň uhasínal, až zhasl docela. Nad lomem zašuměl vítr. Uběhla ještě dlouhá chvíle, než se na dně lomu, u skalní stěny, pohnulo křoví. Vyšel odtamtud temný stín a po špičkách se pomalu blížil k ohništi. Opatrně procházel okolo spících trempů a do velkého vaku, který měl přes rameno, ukládal všechny potřebné předměty, které potmě nahmatal. Mezi nimi i Šakalův zapalovač. Na zkoušku si škrtnul a skryl plamínek v dlani. V záblesku světla zahlédl spící dívčí obličej vykukující z pod cely. Přiblížil světlo. V životě už viděl mnoho dívek, ale tahle tvář se mu zdála neobyčejně krásná. Při pohledu na ni na okamžik zapomněl kde je. Slabý proužek svítání na nebi ho však vzpamatoval. Musí odtud. Krácel štolou daleko od Mexika a přistihl se, že stále myslí na tu tvář. Došel do svého srubu a padl na lůžko s otevřenýma očima. Vrcholky skal rozkvétaly jasem vycházejícího slunce. Začínal další krásný den babího léta....

HVĚZDY A ZÁKON

Ladislav Frank Nykl

„PLECHOVÁ HVĚZDA“

HISTORIE ODZNAKŮ MOCI A HVĚZD OD JEJICH VZNIKU AŽ PO DNEŠEK.

Odznaky používané muži zákona mají své kořeny v erbech používaných během středověku. Zmínky o těchto znacích se objevují již v rané historii od doby Číny a dokonce i během panování královny Kleopatry. V dávných dobách rytířů a rytířských klání, byly projevem stavu rytíře a jeho oddanosti k svému pánu. Během 12.

století byl ve feudálním Německu i v dalších územích Evropy, rodinný a osobní erb samozřejmostí.

V dávné anglické historii začali různí úředníci nosit „odznaky“ jako symbol autority a identifikace. To vedlo až k nošení těchto odznaků mužů zákona v Americe. Z Anglie pochází název „**SHIRE-REEVE**“, používaný a později zkrácený jako **SHERIFF**.

Konstábl – známý název amerického muže zákona je převzat z latinských slov „**COMOS STABULI**“ čili „mistr koní“. Byl to nasazený důstojník, který prosazoval mír pro Normany a byl převzat během Normanského dobývání v roce 1066.

Pravděpodobně nejpoblárnější muž zákona amerického západu byl „**MARSHAL**“ nebo také „**U. S. MARSHAL**“. Tento hodnostní titul byl odvozen z Teutonského /starogermánského/ výrazu pro podkoního /viz Ottův naučný slovník/. Jen pro dokreslení výrazů – slangový název poldy – **COP** vznikl také v Anglii a pochází z odvozenin „**CONSTABLE OF PATROL**“ – konstábl na stráž.

Ve spojených státech se služba **U. S. MARSHALA** stala jedničkou v tom, že byla ustanovena jako nejstarší hodnost mužů zákona v severní Americe, jako nejdelší ve své existenci. Úřad **MARSHALA** byl vytvořen dne 24. září 1789. Je

tedy o 84 let starší než „**KRÁLOVSKÁ KANADSKÁ JÍZDNÍ POLICIE**“ a o 56 starší než legendární „**TEXAS RANGERS**“.

V rané Evropě byly tyto často komplikované odznaky zobrazovány na plakátech

Ilustrační foto

pro ochranné a identifikační účely – ve své podstatě jako znak uznání a autority. Nakonec došlo k regulaci těchto odznaků a podle určitých směrnic byly vydány jen pro jedince s náležitým oprávněním. Přes přirozený proces vývoje vstoupily tyto malé zbraně s heraldickou příchutí do historie jako prostředky k rozpoznávání různých autorit a to od konstáblů „**SCOTLAND YARDU**“ přes metropolitní policii až k policii místní. Toto používání odznaků se přeneslo do Ameriky, kde zpočátku druhový způsob a styl /písmeno ve tvaru s policií uprostřed, nebo

hvězdný styl s nápisem **DEPUTY SHERIFF**/ byl později doplněn o orly, listy a jiný podobný oficiální vlastenecký motiv.

Postupně přišly do módy oblastní identifikační odznaky vydávané na počest určitého dne – válka Severu proti Jihu, hvězda pro západní jurisdikce nebo pro oddělení s dlouhou a barvitou historií. V dnešní době číší z odznaků mnoho detailů z těch míst, odkud přicházejí. Ačkoli byly odznaky důležité pro identifikaci, nebyly v hraničářských oblastech běžně dostupné. Důstojník, jestliže odznak chtěl, často si jej musel vlastnoručně vyrobit z jakýchkoliv dostupných materiálů – plechu, mince, kůže. Proto také termín plechová hvězda. V různých oblastech neměli muži zákona po dlouhý čas odznak žádný a potom se museli spoléhat na tzv. autoritativní dopis – jmenovací patent či vlastní slovo. Nebo museli pracovat tam, kde je lidé znali a věděli, že jsou muži zákona.

Ilustrační foto.

Když byly v roce 1874 tvořeny „**FRONTIER BATTALION**“ – pohraniční prapory a „**SPECIAL FORCE**“ – zvláštní jednotky, bylo pro **TEXAS RANGERS** velmi těžké prosadit svou moc. Důstojníkům TR se vydávala tzv. Autoritativní oprávnění /dokument tištěný na papíru/, který důstojníci nosili v kapse. Tyto dokumenty se však vydávaly pouze důstojníkům, již ne poddůstojníkům a ostatním mužům. Toto se praktikovalo v různých formách až do roku 1935, kdy byly odznaky specifikovány pro všechny **TEXAS RANGERS**. Odznak je tvořen pěticípou hvězdou v kruhu, vyrobený z mexické stříbrné mince zachované na rubu odznaku. První odznaky TR se vydávaly jednotlivým Rangers na jejich žádost. Některé odznaky byly vyráběny pravděpodobně klenotníky, jiné zbrojíři a kováři a některé si dělali sami nahřátí u ohně. Je zřejmé, že se mexické mince používaly pro nedostatek materiálu a také proto, že to bylo míněno jako urážka a ponížení Mexičanů.

ŠERIFSKÁ HVĚZDA – už při těch slovech na nás dýchne romantika dálek, dobrodružství a hrdinství. Proto málo i více zdařilé kopie hvězd, podle obrázků ze zakázaných knížek, přešly do tramského hnutí. Byl jsem jedním z těch, co nosili šerifskou hvězdu bezmála 30 let. Používali jsme různé ručně vyrobené napodobeniny hvězd, ale pořádně jsme nevěděli, kdo ze slavných šerifů Divokého Západu nosil jejich originály. Přesto jsme nosili a někteří ještě nosí svoje hvězdy maršálů, šerifů i zástupců osad hrdě a se vztyčenou hlavou. Je to pro ně veliká čest! Tato knížka vyšla proto, aby zaplnila mezeru, kterou jsme my

Ilustrační foto

nezavinili, svými krátkými příběhy doplněnými autentickými hvězdami i dochovanými zatykači! Pokouší se oslavit dnes už skoro zapomenutá slova, jako jsou: **ČEST, PRÁVO A SPRÁVNÁ CHLAPSKÁ TOUHA PO DOBRODRUŽSTVÍ. AUTOR.**

ŠTĚKSON děkuje kamarádům za možnost tuto knihu publikovat na svých stránkách a Ivě, která to zařídila!

INDIÁNSKÁ POLICIE

Každá rezervace měla svoje vlastní indiánské sbory, které byly zplnomocněné zastupovat Federální úřad Spojených států. Tento typ odznaku nosil i Red Tomahawk, seržant policie, muž, který zabil Sitting Bulla /Sedícího Býka/ v rezervaci Standing Rock v roce 1890. Šest důstojníků z Úřadu pro indiánské záležitosti zabili Siouxského Indiánského vůdce Sitting Bulla při pokusu o jeho zatčení. Vojín Paul Akicitah, důstojník John Armstrong, poručík Henry Bullhead /Býčí Hlava/, důstojník David Hawkman /Sokolí Muž/, sržant James Little Eagle /Malý Orel/, a seržant James Shavehead /Holá Hlava/. K nim se připojil i seržant Red Tomahawk, který prý byl dokonce synovec Sitting Bulla. Přestřelka měla za následek smrt šesti indiánských policistů a sedm stoupenců Sitting Bulla, včetně jeho syna Crow Foot /Vraní Nohy/. Další policista Red Tomahawk pak střílel Sitting Bulla do hlavy. Mnoho indiánských policistů ten den zemřelo, ještě než přišla na pomoc kavalérie, která útočníky zastavila.

Red Tomahawk, kmen Yanktonai Sioux. Fotografie byla zhotovena ve Fort Yates, Severní Dakota v r. 1897.

LINCOLN CITY - PAT GARRETT

Tento odznak ve stylu Old West je vyroben ve tvaru hvězdy. Tento druh odznaku nosil Pat Garrett sloužící coby strážce zákona ve městečku Lincoln. Proslul hlavně tím, že 14. července 1881 zastřelil patrně neozbrojeného banditu Billy Kida a popudil tak proti sobě lincolnské veřejné mínění.

Do konce svého života na to doplácel a nakonec byl při prudké hádce v únoru 1908 zastřelen svým sousedem, rančem Wayene Brazilem. Na rozdíl od Billyho Kida zemřel celkem zapomenut.

Ve svém písemném rozboru guvernérovi Wallaceovi Garrett píše: „Bylo mým přáním přivést Billyho Kida živého. Okolnosti to ale nedovolily. Když se vedle mne objevil, za pasem revolver a v ruce nůž, nemohl jsem riskovat. Buď zabiji já jeho, nebo on mne! Nikdo mi nemůže zazlívát, že jsem zvolil to první!“

WILD BILL HICKOK

připnutou 2. srpna 1876 v den své zákeřné smrti ve městě Deadwood. Měl ve zvyku nosit dva šestiraňáky a jejich pažby měl vykládané slonovinou – tvrdil, že nejvhodnější a nejlepší je systém NAVY COLT. To byla jediná jeho oblíbená střelná zbraň zhotovená ve dvou exemplářích, která se stala brzo westernovou legendou pro své rozměry i po jeho smrti. O jeho odvaze nemohl nikdo pochybovat. Jeho obratnost při používání pušky a pistole byla nesporná.

Pat Garrett.

Vyrytá, tepaná, marshalská hvězda s ornamenty. Moc atraktivní, ručně vyrytý odznak pro malou „městskou“ obchodní stanici Marshala James Butlera Hickocka, známého jako „Divoký Bill“. Právě on nosil tento krásný odznak ve městě Abilene, Kansasu v roce 1876 jako City Marshal. Tuto hvězdu už bohužel neměl

Wild Bill Hickock.

Divoký Bill vždy nosil dva hezké revoly vykládané slonovinou, nebyl nikdy viděn bez nich. Je známo, že alespoň půl desítky mužů zabil a jiné vážně zranil, kdežto on vždy vyšel nezraněn z každého souboje. V předvečer smrti prohlásil, že bude asi brzy zabit. V SALOONU měl v ruce dvě esa a dvě osmičky při nedokončené partii pokeru. Tato karetní sestava je později nazývána „**Ruka mrtvého muže**“.

/Pokračování/

III. SEVERNÍ CESTA - ZIMA 1990

/Opsáno z kroniky TO STŘÍBRNÁ/

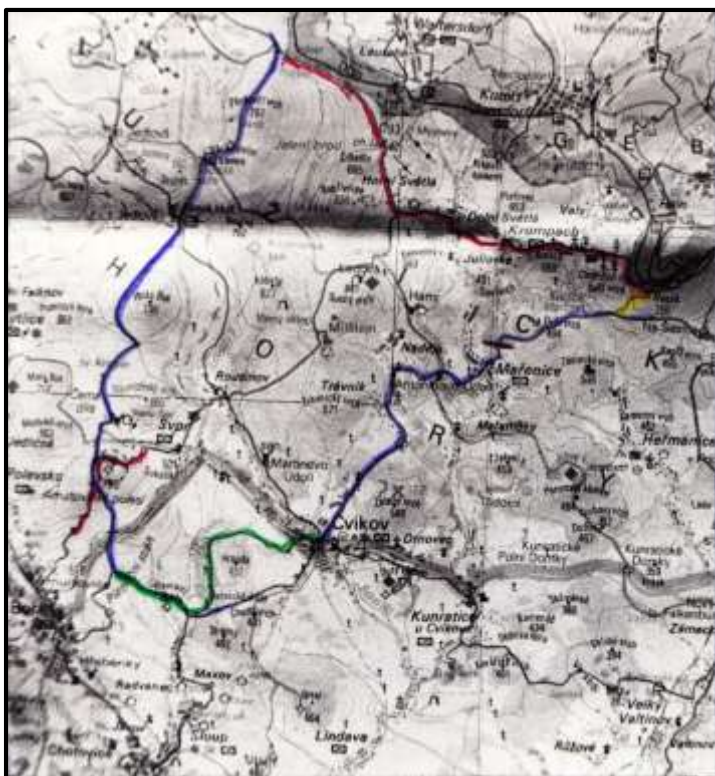
Tak se konečně po několikaleté odmlce, uskutečnil další ročník našeho malého soukromého dálkového pochodu, tentokrát již po čtvrté, jelikož jsme měli nultý ročník! Základnu jsme vybudovali na Huculově ubytovně na Nové Huti v Lužických horách. Startovalo se v pátek v deset večer. Kupodivu přijel celkem velký počet borců. K naší nemalé radosti se dostavila téměř kompletní SEVERSKÁ DVOJKA – Kluzák, Cipajs, Husar, Tačůd a Pepíno. K velkým koňům patřila dvojice Fanda a Jarda, která byla nadupaná jak, no ty koně! Jejich největšími konkurenty byli Ital s Vyžírkou, bez šancí nebyli ani Zub s Pepíkem a na zkušenou přijel i mladý pár Laco a Pěnda. /Myslíme závodní pár/. Podívat se přijel i Šmudla, který se nakonec nechal ukecat a vytvořil trojici spolu s Vlastíkem a Věrkou Douchovic. No a Hucul, aby o to samozřejmě nepřišel, sbalil svou nadpoloviční většinu, zvanou Roháček a vyrazil taky na trať. Takže na trať vyrazilo celkem osm dvojic pokořit onu dálku 45 km a svou slabost.

Vyžírka.

KONTROLA V MAŘENICÍCH

První přišel F+J, přesto, že si zašli, vypadali čerstvěji než na startu! Pojedli, popili a mazali. Potom přišla další dvojice a trojice Věrka, Šmudla,

Toto je zobrazení závodního okruhu. Kolem a kolem to hodilo zhruba 40 kilometrů. Ovšem jak pro koho, někteří si našlápli o něco více, dle toho jak a kde bloudili!

Vlastík a Laco s Pěndou. Po občerstvení se slovy „jdeme zpátky“ se vydali zpět na Huť. Cipajs, Pepíno a Husar nepřišli na kontrolu vůbec, ani Tačůd s Kluzákem! V cíli jsme se dozvěděli, že ve Cvikově vytvořen nový tandem Cipajs a Tačůd prošli kontrolou, ale to jsme tam už s Harym nestáli! /Pro nás to bylo tenkrát ukrutné zklamání – Cipajs/! Výža s Italem se zdrželi jen okamžik s minimální ztrátou na J+F /7minut/. Zuba a Pepíka jsme málem zaspali, když nás míjeli, tak jsme procitli a zadrželi je! Pojedli, popili a odkráčeli správným směrem. Už jsme s Harym odjížděli, když tu

najednou po asi jednom kilometru jsme u silnice viděli dvě postavy. Byl to Hucul a Roháček, zapsali jsme jim čas a odeslali jsme je dál.

Hans.

NA ZÁKLADNĚ

Na zcela promrzlé základně jsem zůstal sám jako udržovač ohně a hlídač dětí s vedlejším zaměstnáním u výroby česnečky. Poslední mě

opustil Hucul s Roháčkem před půlnocí a noční kontrola Hans a Hary po půlnoci. Ticho na základně narušili až slabší kusy, kteří cestu vzdali! Moc jsem si s nimi neužil, najedli se a chtělo se jim spát. Jiný už bylo, když se vraceli uhonění vlci a mi jsme číhali na jejich čas od poslední a jediné kontrole a jak

dopadnou celkově! Vsadil jsem na Vyžírku a Itala a vyhrál! Celkově pak druhý byl Jarda s Frantou a pak následoval Cipajs s Tačůdem, kteří měli rekordně nejdelsí čas, ale nezkrátili si trať! Snad se to všem líbilo, ale nevím, zda se už Severní cesta neokoukala, protože chyběli tradiční chodci minulých ročníků!

Amigo.

No a večer, když se každé vyhajal a vylízal si rány, se rozproudila zábavička. Těžké bylo odhadnout kdo je zmazanej a kdo ztahanej, ale pěkně jsme si pozpívali, objevil se Kudla, takže paráda!

Vyžírka.

Dlouho jsem poslouchal zvěsti okolo této akce a v „mladické“ nerozváženosti jsem přemluvil osadu i s novým členstvem a

vyrazili jsme do Lužických hor všem a hlavně sobě ukázat co v nás je! Ve vlaku jsme při ohnivé vodě udělali velkolepý plán a s odhodláním dorazili na Huť, kde již bylo plno kamarádů! Bohužel naše plány zhatilo množství ohnivé vody a těžce roztržené boty, v kterých se v hlubokém sněhu moc dobře nešlo! Ve Cvikově jsme se v noci rozdělili, část si stopla sněžný pluh a vrátila se na Huť a následně domů a my s Tačůdem vyrazili do tmy dál. Kontrolu v Mařenicích jsme nezastihli. Pod Hvozdem totálně žízňiví jsme si udělali pauzu, abychom se trochu napili. Měli jsme jen lahev zelené, a když jsme ji vypili, tak jsme žízeň stejně neuhasili! Přes bloudění a brodění ve

*sněhu, kdy jsme to opravdu chtěli vzdát, jsme po 17 hodinách zmrzli, hladoví a totálně unavení dorazili na Huť, kde nám bylo oznámeno, že jsme na třetím místě i přes ten obrovský čas, páč krom prvních dvojic to všichni vzdali! Tačůd hned odjel domů a já měl povoleny tři hodiny spánku před večerní trampskou slezinou! **Cipajs.***

Průvodní list ke zvadlu.

DRBY Z BŘEZOVÝCH PLACEK

Letos na tradičním Mikuláši v Kummeru na skautské chatě přišla netradičně čertice. Dárčky dostali všichni přítomní bez rozdílu věku.

Proběhly tradiční skautské trhy v Mimoni v nádherné sváteční atmosféře.

Vandr byl super. Bohužel v okolí jeskyně Srdce dobré party ztratil Dědek svůj kožený stetson, na kterém je odznak vlka.

V Hradčanech v Polomených horách jsme uskutečnili tradiční TRAMPSKÉ VÁNOCE. Všeho byla velká hojnost, dárků, jídla, muziky a hlavně srandy. Druhý den jsme podnikli cour do údolí Krokodýlí řeky a oproti letům minulým jsme pekli buřty a vařili čaj na lesácké chatě. Byl nádherný sluncem zalitý den. Ahoj!

Po krátké těžké nemoci v úterý 20. prosince časně ráno ve věku 71 let zemřel Jan Turek, houslista, autor mnoha písňových textů, moderátor, scenárista a zakladatel country skupiny Fešáci. V prosinci 1967 spolu s Karlem Poláčkem a Pavlem Brümerem založil v Ústí nad Labem skupinu Greenes, která později změnila název na Bluegrass Hoppers a posléze na Fešáci. S tou odehrál několik tisíc představení a podílel se i na jejich nejúspěšnějším albu Ostrov Fešáků. Za dobu existence skupiny Fešáci si Turek zahrál vedle desítky muzikantů včetně zpěváků Jindřicha Štáhlavského, Michala Tučného, Tomáše Linky, Jindry Malíka či Roberta Mouchy.

LAPAČ SNŮ

Je to indiánský amulet, zachytávající během noci do pavučinky těžké a zlé sny, které první paprsky vycházejícího slunce spálí. Dříve se amulet nijak zvlášť nezdobil, ale později přišla peříčka, protože peříčka ptáků přinášejí na snové kolo dobré sny a ty pak sklouznou do duše spícího. Kroužky a zavěšená peříčka se začala ozdobovat korálky a do pavučinky se vpletl jeden kamínek, který představuje člověka, pro kterého byl určen.

Během dne lapač harmonizuje svoje okolí, je meditačním prostředkem a dle symboliky barev a předmětů přenáší potěchu na svého majitele. Kamínek představuje člověka, jako centrum dění v okolním světě, je podle indiánských pověr třeba chránit před špatnými, či strašidelnými sny, které se snaží najít každého člověka. Chrání člověka hlavně před působením negativní energie. Kruh představuje svět a chrání kamínek /tedy člověka/. Je to první překážka před negativními silami, které se na spáče během noci valí. Peříčka, přivázaná ke kruhu, zachytávají vesmírnou energii a sny a filtrují je. Noční můry jsou odraženy a do sítky jsou přeneseny sladké sny. Ta také zachytí všechnu zbývající negativní energii, která by prošla. Síť s uzlíky je na lapači to nejdůležitější. Indiáni věří, že špatný sen, či negativní energie v pavučince zabloudí a nenajde

cestu ke kamínku uprostřed. Symetrie sítě symbolizuje harmonii a přesně tu všichni zlí duchové nesnáší.

Lapače pro děti by měly být vyrobeny z vlákna, které se časem rozpadne. Je to symbol rychle plynoucího dětství. Kroužky se zpravidla vyrábějí z vrbového proutí a jsou opleteny kůží nebo jiným přírodním materiálem. Nejvhodnější peříčka jsou od sovy, jelikož je to noční pták a indiány je považován za strážce snů. Visící pířko je symbolem vzduchu, bez kterého nemůžeme žít.

Pro správnou funkci lapače je třeba provést ještě magický rituál, a to buď vykuřováním /např. pomocí šalvěje/, nebo postačí obřad se svíčkami. Ten se provádí tak, že se amulet položí na stůl sítkou k severu a peříčka k jihu. Na tyto obě strany postavte svíčku a na boční stranu postavte zrcadla, a tak, aby se obraz lapače ztrácel v těchto zrcadlech „v nekonečnu“. Z toho je jasné, že zrcadla by měla být větší než kapesní, zesiluje to účinek rituálu. Na počátku rituálu zapalte svíčky a proneste věty, ze kterých bude jasné, co vlastně chcete rituálem docílit. Např: „Děkuji za dar lapače špatných snů. Od nynější chvíle mě nebudou trápit zlé sny!“. Takto poté ponechte amulet alespoň čtvrt hodiny a stejnou větu pak proneste ještě před koncem rituálu. Občas se vyplatí také podobným rituálem lapač vyčistit.

VÝZNAM BAREV

BÍLÁ – je symbolem čistoty a nevinnosti, ale také touhy po dokonalosti a perfekcionismu. Napomáhá přemýšlení, stabilizuje, posiluje a očišťuje.

ČERNÁ – pomáhá neuzavírat se do sebe a neztratit se v neklidném světě. Symbolizuje pevnost, stálost a nekonečno.

ČERVENÁ – oživuje nás a dodává odvalu, aktivuje životní energii. Symbolizuje krev, pohyb, vitalitu a životní energii.

FIALOVÁ – je symbolem duchovna a srdečnosti. Působí na nervový systém uklidňujícím dojmem a přivolává spánek. Zklidňuje hyperaktivní děti.

MODRÁ – symbolizuje moře, nebe, ale také povinnosti. Vyjadřuje pocit svobody, představuje opatrnost, rozvážnost a nečinnost. Pomáhá při problémech s komunikací.

ORANŽOVÁ – je symbolem optimismu, mládí a radosti ze života. Dodává životní radost a sílu, pohlcuje negativní energii. Léčí fobie, překonává deprese, je barvou moudrosti.

ZELENÁ – je barvou přírody, rovnováhy, klidu a naděje. Představuje kreativitu, citlivost a ochotu pomáhat jiným. Harmonizuje, povzbuzuje přátelství a lásku k okolí.

ŽLUTÁ – je nejjasnější barvou s povzbuzujícím a rozveselujícím účinkem. Podporuje intuici, tvořivost, myšlení a oživuje paměť. Ztělesňuje pocit svobodného, nezatíženého rozvoje, učí umět vyjádřit svůj vlastní názor bez výčitek svědomí.

HNĚDÁ – symbolizuje trpělivost a spolehlivost. Je to barva země a pokory. Dodává klidnou, stálou energii. Je barvou zdravého rozumu.

RŮŽOVÁ – symbol něhy, jemnosti a romantické lásky, zároveň však také nezralosti a naivity. Je označována jako barva srdce. Uvolňuje napětí ve svalech, ale i v mysli.

TYRKYSOVÁ – má uklidňující účinky na tělo i mysl. Symbolizuje svobodnou duši. Podporuje sebevědomí, fantazii a spontánnost.

*Text i s lapačem snů dovezl z potlachu **Kantor** a **Saša**.*

KDYŽ NÁŠ TÁTA HRÁL

Z TEMNA HOR /hymna Osady Osamělá Hvězda/

Stíny se pomalu dlouží,
v červácích usíná den,
mé srdce po klidu touží,
starou stezkou jedu unaven.

Z temna hor, tam v dáli nad
kaňonem,
tmavé stíny již jdou,
moje píseň z nich se ke mě
vrací
tichou ozvěnou.
Na nebi září OSAMĚLÁ
HVĚZDA,
brzy skončí má pouť,
moje hlava plná vzpomínek,
si hledá tichý kout.

Když soumrak zvolna padá,
můj bože, jak teskno je snít,
jdou spát i ztichlá stáda,
všude vládne mír a klid.

Záře mého ohně dohasíná,
brzy půjdu již spát,
a ty ve vzpomínkách přijedeš,
dobrou noc mi dát.

*Kamarádi, ve starém zpěvníku
táty jsem našel tuhle písničku,
která byla hymnou jeho osady,
bohužel neznám melodii!
Nepomohl by někdo z vás?
Děkuji Cipajs.*

CESTY, CAMPY A OSADY JINÝM ÚHLEM POHLEDU

Úvod:

Svět. Kolik má podob i definicí? Chápeme svět, jako vesmír nebo jen jako zeměkouli. A co NÁŠ svět? Považujeme za náš svět, jen to, co vidíme a na co si můžeme sáhnout? Ale i mořské dno je součástí našeho světa a sáhnout si na něj, prostě ještě nemůžeme... A co rozžhavené zemské jádro? Tisíce tun roztavených hornin, žhavých plynů v nitru Země a jejich energie, i toto má své místo v našem světě. A pokud jsou na „svém místě“, je to v pořádku. Stejně tak je v pořádku gravitační energie Měsíce. Jak by se změnil náš pozemský svět, kdyby nebylo přílivu a odlivu? A což teprve energie Slunce! Kdyby nebylo Slunce, nebyl by náš svět vůbec.

Pojďme si aspoň připustit, že náš svět, není jen to, co běžně vidíme a slyšíme. Úrovní světa je mnohem, mnohem víc. Stejně tak energií. Nikdo z nás nepochybuje o tom, že existuje elektrický proud nebo magnetismus. Mikrovlnná trouba nám také ohřeje jídlo bez ohně a už se nad tím nepozastavujeme. Pokud je vše na „svém místě“, pokud každá „součást“ má prostor pro „svůj život či existenci“, je to více méně. Problém nastává tehdy, není-li toto respektováno nebo aspoň nějakým způsobem „domluveno“. A tohle platí ve všech úrovních. Kdybych to měla nějak definovat, řekla bych asi: Svět má být místem pro život a existenci jednotlivých životů, světů a energií. A to vše v souladu s nejzákladnějším odkazem Lesní moudrosti (Koloběh věčnosti může být zachován jen tehdy, zůstane-li zachována rovnováha sil života a sil smrti.) Tím se dostávám k nám, k trampům. I když o tom, ve většině případů, vůbec nepřemýšlíme, máme to nějak „v krvi“ a v podvědomí. Prostě s tím, ve větší nebo menší míře, žijeme. Je to součástí našich „rituálů“ i běžných úkonů. Ve chvíli, kdy „odkládáme civil“, jakoby se naše podvědomí „přepnulo na jinou frekvenci“. Mluvím o trampech, ne o „takytrampech“. A tak sice občas vstupujeme do „jiných světů“, ale s láskou, humorem, pokorou, úctou a respektem. Anebo je to možná naopak. Ty „jiné světy“ si nás občas „přitáhnou“, či „přivábí“. Prostě si nás najdou...

TRAMPSKÉ CESTY

Přemýšleli jste někdy, proč jdete touhle a ne tamtou cestou? A proč vůbec tudy cesta vede? A co vás láká k tomu jít občas necestou? Silnice, cesty, stezky i pěšiny jsou sice spojnice, ovšem nejen „bodu A“ a „bodu B“, ale také času. Ano, většinou jen vnímáme to, že v „bodě A“ jsme v hodinu „H“ a v bodě „B“ jsme např. hodinu „H + 45 minut“. O některých stezkách a pěšinkách správně usuzujeme, že je prošlapala zvěř, která od

pradávná tudy chodila k vodě. Jiné cesty již tvořili lidé, a to už při prvním osídlování krajiny. Poté tu máme původně kupecké, nebo pašerácké stezky, anebo třeba cesty středověkých lapků. Ty kupecké směřovaly určitým směrem terénem většinou přijatelným pro povozy se

zbožím, ty pašerácké zase potřebovaly být co nejvíce skryté a cesty lapků potřebovaly navazovat na místa, kde se dalo i skrývaně žít. Kroky trampů však křížují i cesty vojsk dávných i pradávných, i místa krutých bojů. Občas také kráčíme cestou, kterou ve jménu Spravedlnosti, kráčeli skuteční či domnělí viníci naposledy. A pak tu jsou ještě náboženské cesty (k pohanským svatyním i obětištím, ale také „střídavá ilegalita“ protestantských a římskokatolických církví) a též umrlčí stezky. (Po přijetí Tolerančního patentu a zrušení mnoha farních kostelů, se nebožtíci, dle svého vyznání, přenášeli i mnoho kilometrů k poslednímu rozloučení). Když o tom začnete takto přemýšlet a trochu i „pátrat“, najednou se vám „oblíbené trampské lokality“ začnou jevit opravdu v „jiném světě“.

Ilustrační foto.

TRAMPSKÉ CAMPY A OSADY

Podobně je tomu i s mnoha místy, kde noha trampa spočine. Netroufám si tvrdit, že to je vždy „přesně na centimetr“ shodné s místem, jehož dávné události vtiskly do paměti Země nesmazatelné energie, které nějakým zvláštním způsobem zachycuje trampské podvědomí, nicméně – lokality jsou shodné. „Zvláštní“ je ale také skutečnost, že stejně jako v pradávných dobách, tak i u současných trampských osad, se tato místa jaksi „vyčleňují“ z jiných světů a chrání se např. totemy, (kameny ve stylu menhirů i dolmenů) osadními vlajkami apod. O tom, že na těchto místech bývají stabilní udržovaná ohniště a v blízkosti pramen, potok nebo studánka, snad ani nemusím hovořit. O tom, jestli a jak toto místo v současnosti „žije“, vám vždy nejrychleji a nejpresněji odpoví jediný pohled na ohniště a vodu. A tak, v letošním roce, si vás dovolím „zavést“ na pár trampských cest,

campů a osad, ale nikoliv z pohledu současnosti, nýbrž do dob dávno minulých, jejichž energie si tramský národ „přitáhla“. Možná i proto, aby mohla vyprávět...

MLÝNY - část 1.

„Jede se na Mlýny!“ Kolikrát se tato věta v tramském národě zvolala? To nikdy nikdo nemá šanci spočítat. Faktem ale zůstává, že pořád ještě jsou Mlýny tramské. To, že dneska již jen hrstka lidiček ví, proč se nejznámějšímu převisu a campu

Severské fialky.

na Mlýnech říká Fialky (podle slavnostního Ohně Samotářů Severu, jež se nazýval Fialky), rozebírat nechci. Na Mlýnech byly i další campy např. T. O. P. Tuláci. Neplály tu „jen“ **Ohně**, ale konaly se i brigády, zakončují sranda pochody a v současnosti se tu i vaří v **Kotlíku**. Prostě – i v době tvrdého socialismu se tu tramp nějak, většinou bez větších potíží, schoval. Dnes znovu nemáme moc míst, kde se můžeme, ve větším počtu, sejít. Navíc už se hlásí věk i zdraví... Takže - buď pochválena vstřícná energie Mlýnů! Kolikrát jsem jen tak stála a koukala, jak se z různých směrů vynořují postavy kamarádů... Od severu, od jihu, od východu i od západu, lidé, kteří se znají i neznají... Někdo poprvé a jiný po stopadesáté. Vlákem, autem, pěšky i na koni. Někdo tichý a nenápadný, druhý halasný, mladší i věkovití. Koho všeho Mlýny na své cesty, do svého lesa, a své skály, i ke svým kamenům, či do svých krpálů a údolí přivábily? Nejsou tam jen místa, která dýchají pohodou. Jsou tam i úseky, kde se vám nějak tají dech a dokonce i místa,

Nádraží ve Mlýnech.

kde vám občas proběhne po zádech mráz. Rozličné energie se vtiskly do těchto míst. Od přátelských a radostných až po kruté a zákeřné. Místům s těmi nedobrymi energiemi se i zvířata vyhýbají a cestu k vodě přechází nad anebo pod nimi.

Co je však poněkud zvláštní, je skutečnost, že Mlýny jsou vesměs jakoby „pořád na cestě“. Jen pár míst vykazuje klid. Vše ostatní je, obrazně řečeno, pořád v pohybu. Odněkud přijít a někam odejít. Bylo tak tomu vždy?

Historickou cestu do Mlýnů začneme z poměrně vzdáleného sídelního hradu Ostrý nebo-li Scharfesteinu, jehož zřícenina je dodnes patrná na čedičovém ostrohu nad obcí Františkov nad Ploučnicí (mezi Děčínem a Českou Lípou) a jež byl kolem roku 1230 postaven rodem Markvarticů. Celé toto území patřilo k tzv. schafersteinskému panství, jejímž územím, a to i krásným, romantickým a zalesněným údolím říčky Kamenice, procházela prastará obchodní cesta do Žitavy s odbočkou na Lužici. Tuto obchodní cestu bylo nutno chránit, a konec konců, bylo by i dobré více zajišťovat správu východní části panství, proto se zhruba 3 km od České Kamenice, na cca 50 metrů vysoké znělcové skále, ještě ve 13. století vybudoval hrad Fredevald. (Vystavěn Michalovici, kteří patřili do rodu Markvarticů). Dnes jsou již

CAMP FIALKY funguje stále...

Trampský kotlík.

patrné jen mizivé pozůstatky hradu. Skalní útvar se označuje jako Pustý zámek a přímo naproti se nachází Břidličný vrch.

Jak šel čas, měnili se i majitelé. Přišli Berkové z Dubé a po té Vartenberkové. Zikmund z Vartenberka se svými syny Janem a Jindřichem však nějak „zapomněl“ původní účel hradu a naopak jej využíval k loupežným

Trampové na Ronově.

výpravám do Lužice. Velmi jim sekundoval snad nejznámější loupeživý rytíř severních Čech, Mikeš (či Mikuláš) Pancíř ze Smojna a na Sloupu. (Nižší šlechta pánů ze Smojna pocházela z oblasti Zákup. Velenická tvrz je zřejmě jejich původním rodovým sídlem. Páni ze Smojna byli vazalové pánů z Lipě, Berků z Dubé a Vartenberků. Záznamy o nich jsou od 13. do 15. století. Dalším, velmi známým, loupeživým rytířem rodu, je Jan Pancíř, kterého dal, po dobytí hradu Žampach, oběsit na zlatém řetězu, jež mu předtím sám věnoval za záchranu života, sám král Karel IV.) Lužičané, jako odplatu, hrad Fredevald roku 1440 dobyli, vypálili a rozbořili. (Malé odbočení, Vartenberkové následně roku 1441-1442 postavili Kamenický hrad na Zámeckém vrchu. Ovšem již roku 1444 podnikla vojska Lužického šestiměstí další trestnou výpravu. Původně sice proti Pancířům ze Smojna, Sloupu a Svojkova, když ale neuspěli, tak táhli na Vrábník, Ronov, Děvín, Stvolínky, Rybnov, Osečnou a samozřejmě na Českou Kamenici a Kamenický hrad. Hrad i město opět dobyli a vypálili. Konečný verdikt nad Kamenickým hradem vyřkli roku 1639 Švédové. Dnes stojí uvnitř zbytků paláce rozhledna. Výšlap doporučuji jen fyzicky zdatným jedincům).

Mlýny.

Nu, vrátíme se zpátky na cestu do Mlýnů. Tentokrát

z druhé strany od Kytlice. Název obce je zřejmě podle Antonína Kittla, majitele sklářské hutě. Obec Kytlice se dnes skládá z Kytlice, Falknova, Dolního Falknova, Hillova Mlýna a Mlýnů. Nicméně původně její severní část (dělicí hranicí byla říčka Kamenice) patřila k panství Českokamenickému, potažmo do panství Schaferteinského, a jižní k panství Sloupskému. Odtud se také přes Polevsko a Nový Bor na hrad Sloup dostaneme. Pokud projdeme dále směrem na Novou Huť v Lužických horách, dostaneme se na císařskou silnici vybudovanou v letech 1794-1797, ovšem na původní staré Zemské

stezce, která vedla z českého vnitrozemí přes Českou Lípu k Tolštejnu, dále pak na Rumburk a do Zhořelce. To ale zdaleka není všechno. Už to však velmi zestručním. Cesty do Mlýnů vedou i z obce Prysk a z druhé strany od Lísky, Křížového Buku a Chříbské. Kolik osudů a příběhů se vtisklo do úzké cesty v údolí či do cest v okolních svazích? Kolikrát pod tím či oním převisem přespal lapka nebo se tam schoval poraněný kočí? Tak, až pojedete anebo půjdete někdy na Mlýny, vezte, že vždy se jimi procházelo z mnoha stran a nikdy nemůžete vědět, jestli vás cestou nedoprovází duch statečného ochránce obchodní stezky, či duch zákeřného lapky.

Ve Mlýnech se trampuje stále.

T. S. Máma- Sever

KAMARÁDI, na vandru těsně před Štědrým dnem Dědek od Hvězdiček ztratil svůj kožený klobouk s odznakem vlka u jeskyně SRDCE DOBRÉ PARTY u Blíževedel! Pokud ho někdo najde, tak prosíme o vrácení. Ahoj a děkujeme!

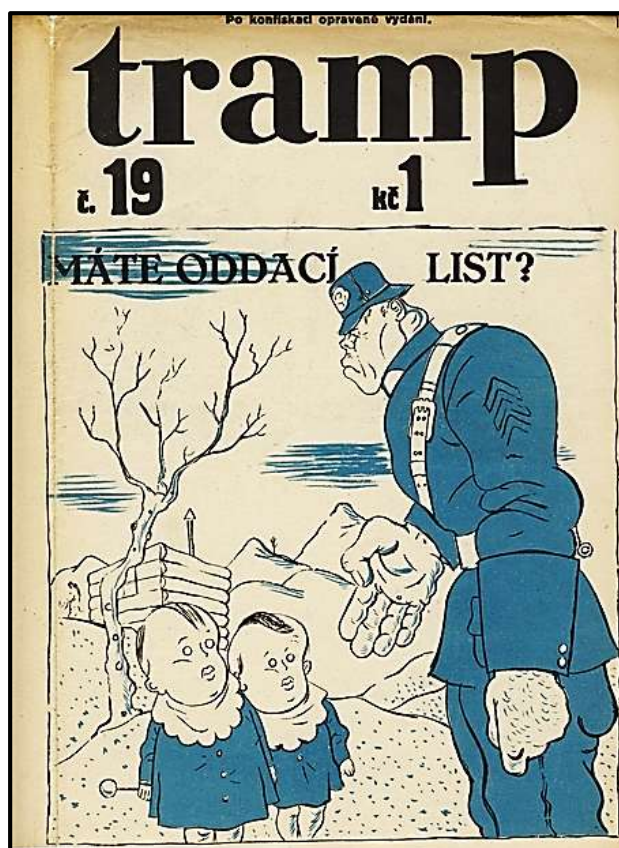
MOJE SEBEKRITIKA

Tak si tak sebekriticky, kamarádi, říkám, že jsem asi nevděčná mrcha. Tolik se o mě VYVOLENÍ starají, zprávy profiltrují, abych netrpěla depresemi, drony na mne od Nového roku dohlédnou, aby se mi něco nestalo, o mé zdraví se postarají (kdepak jsi, hospůdko, hospůdko, malá, restauračko začouzená...). A abych nemusela přemýšlet (protože myšlení bolí), rozhodovat se a riskovat chybu, obětovali se sami a přesně určili, co je pro mne nejlepší. Zase mě přesně sdělují, co mám jíst, co mám pít, co mám a co nemám číst, jaké obrazy se mi mají líbit a jaké ne, jakou nemám poslouchat hudbu ... O vzdělání budoucího národa, nebo pokles porodnosti si také nemusím dělat starosti (nu, já už bych to stejně nevytrhla), vše uvalili na svá bedra. Tolik se toho poslední dobou změnilo, a já si toho ne a ne vážít. Komu tím prospěju, no?

Mohla bych si žít jako v bavlnce, bezstarostně a slastně usínat, šetřit si na chytrej telefon, protože už mi vysvětlili, že po něm vlastně toužím, i když ho vůbec nechci. Ale to já ne. Co jsem to za člověka??? Ovšem, co když to bude nějaká vrozená vada? V papírech jsem mívala: rachitis, skolióza, srdeční vada a předkus. (No, teď už je to s těmi somatickými problémy podstatně horší). Asi jsem

na to kápla. To bude ono. Jsem vadný jedinec! K svému životu potřebuji i přiměřenou dávku SVOBODY! Ruku v ruce, se svobodou jde i touha po poznání, zodpovědnost a morálka. To budou ty „vrozené vady“, které mi brání, radovat se nad tím, že nemusím přemýšlet. Takže ano, jsem nevděčná mrcha, ale už od přírody. To asi nebude léčitelné.

Pro vás, kteří jste na tom podobně, tu mám pokračování skvělé prvorepublikové písničky: **ZAKAZUJE SE**. Prostě přiletěla múza, mlaskla mi hubana a tady je výsledek. A tak si, byť na dálku, můžeme společně zazpívat z plna hrdla...).

Uplynula mnohá léta, zas to tady je.
Zase se nám všechno možné
nedovoluje. Nesmíš míti názory,
kritizovat úřady,

/:toho střeďte se, to zakazuje se:/

Nevítati, nejasati, zakazuje se,
netleskati, nemávati, zakazuje
se. Nesmíš ctíti hranici, ani vlastní
tradiční,

/:toho střeďte se, to zakazuje se:/

Křivá mrkev a okurka, zakazuje se.
Slivovici pálit doma, zakazuje se.

Bůček nesmíš prodávat, když
pokladnu nemáš rád,

/:toho střeďte se, to zakazuje se:/

Svítit doma žárovkou, zakazuje se,
zatopiti rákoskou, zakazuje se, ze
studny si vodu vzít a přitom ji neplatit,

/:toho střeďte se, to zakazuje se:/

Ve vlaku si kam chceš sednout,
zakazuje se. Na ulici pivo dát si,
zakazuje se. Nesmíš vtipy povídat,
cigáro si v knajpě dát,

/:toho střeďte se, to zakazuje se:/

Sbírat houby a borůvky, zakazuje
se. Posedat si na pařezy, zakazuje
se. Mít za pasem kudličku a na paži
vlaječku,

/:toho střeďte se, to zakazuje se:/

Nesmíš prdět po dvacáté druhé
hodině, co kdyby si vyrušoval
panstvo při víně. Nesmíš zpívat
písničky, doprovázet paničky,

toho střeďte se, to zakazuje se,

všeho střeďte se, vše zakazuje se!

T. S. Máma- Sever

Po konfliktu opravené vydání.

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ

t r a m p 50 h

**!! Čekajte dnes v noci
černickou štáru!**

V prohlídkách tramských chat, srubů a stanů se
bude ze soboty na neděli pokračovat. – Dnes to
čeká Povítaví, zbytek Posázaví, Brdy a Plzeňsko. –
Nařízení, kterým se překročí zákony.

ZAČÁTKY MÉHO TRAMPOVÁNÍ

Za mého pobytu v Praze nepoznali jsme nic jiného, než harcování, biograf a kafeterii. Nic netrvá věčně a taky nás to začalo otravovat, a tak po nedlouhé uvažování a rokování si řeklo pár našinců, budeme taky jezdit na trampy.

Asi v polovině července r. 1927 vydalo se sedm kluků na Brdy. Tramvají jsme jeli na smíchovské nádraží. Tam nás čekalo ale veliké překvapení. Bylo zde plno jiných trampů. Někteří se nám smáli, vždyť my nebyli ani

Smíchov okolo roku 1925.

řádně vybaveni. Místo toren nebo chlebníku jenom ruksaky co se na nich třpytily fungl nové ešusy. Nic jsme si však z jejich vtipů nedělali, koupili lupeny a čekali na „Pacifik“. Ten na sebe nedal dlouho čekat, a tak jsme se šťastně dostali do Řevnic. Z nádraží jsme se hned vydali Lhotky, byla to taková milá cestička, která nám trvala asi dvě a půl hodiny. Zde jsme u jednoho domorodého důchodce zůstali přes noc. Nejdříve jsme se pořádně najedli a pak šli spát. Než by někdo řekl popel, usnuli jsme jak nemluvňata.

Ráno nás asi v šest hodin probudilo sluníčko. Vstali, umyli se a hurá do lesa. První co bylo na programu, byl oheň a vařit snídani. Tři kluci šli do lesa na dříví, dva do vesnice pro mlíko a ostatní jsme zůstali na „lágru“. Za půl hodiny hořel oheň a byla snídaně. Měli jsme kakao a mohu říct, že mi chutnalo lépe, než doma. Když jsme se najedli, šli jsme se koupat do mníšeckých rybníků, kde jsme taky hráli s domorodci fotbal a dělali 250 jiných blbovin.

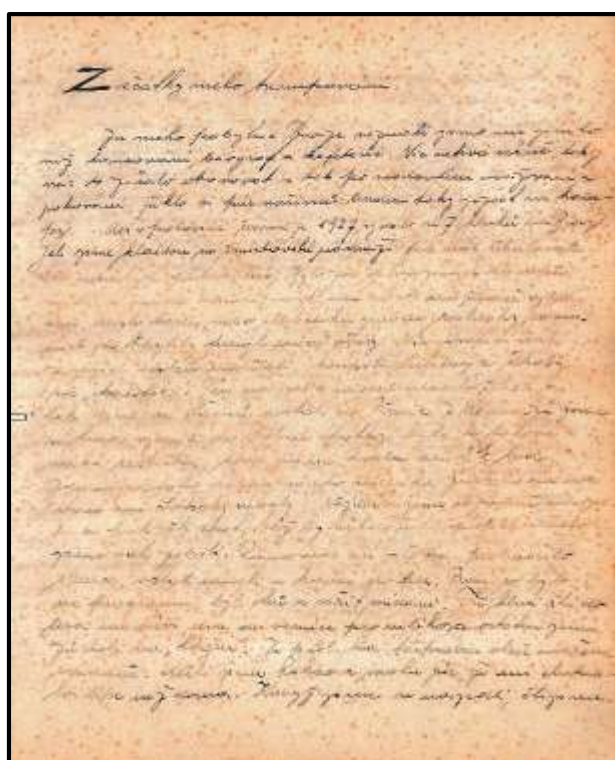
K večeru jsme se sebrali a šupačili na nádraží. Ve vlaku byla slušná hlína, zpívali jsme s jinýma klukama a dělali 250 srand, až na nás přišel pan dráha. Ze Smíchova jsme už nejeli domů tramvají, nýbrž hezky šourem, batohy na jedno rameno a hlavní věc, měli jsme očouzený ešusy. To byl můj první tramp.

Co se party týče, byla dobrá až na Karla Ruzeboucha, který se nám ukázal ve svojí krysí povaze na druhém nebo třetím trampu. Schválně jsme ho ignorovali, ale on s námi jezdil dál, jako by se nic nestalo. Ale až jednou Franta Mauher přitáhl dva páry rukaviček, vyvolal zúmyně hádku s Karlem, pak si ho na chvíli půjčil. Karel dělal nejdříve hrdinu, ale pak ho to mrzelo. Franta mu nabil hubu, až byl z toho blbej, a to byl jeho poslední tramp s námi.

Z Prahy jsem jezdil ven ještě jeden a půl roku, poněvadž jsme přesídlili do Mladé Boleslavi a zde na jaře roku 1929 jsem ve svém trampování pokračoval.

Honza Procházka Špacír.

Dostal se mi do ruky starý prvorepublikový cancák ve kterém jsou vedle kreseb i zápisky z vandru úhledným až skoro nečitelným písmem / ještě, že takhle psala moje babička, a tak jsem s lupou a brýlemi mohl přepsat první, pro nás asi i úsměvný zápis o prvním trampování šerifa Honzu Špacíra. Bohužel, nikde jsem se nedočel, proč měl Karel krysí povahu, což asi není dnes podstatné. Spíš jsem chtěl ukázat, že i tehdejší kluci na trampu zažívali vedle radovánek /250/ i různé strasti, jaké máme i na trampech dnes my. Ahoj.

NAROZENINY NAŠEHO ŠERIFA

/Malá vzpomínka ze staré kroniky na začátku Nového roku/.

U táborových ohňů se stále povídají příběhy, na některé se časem zapomene a na některé se vzpomíná stále. Mezi které se nezapomíná, jistě patří i narozeniny našeho šerifa, které se odehrály v 86 roce v malé malebné vísce u nás na severu.

Jak už to bývá, čas od času má někdo narozeniny a náš šerif nebyl výjimkou a svolal nás na oslavu svých 24 narozenin

Květa na nás už netrpělivě čeká!

do hospody ke Květě. Kdysi jsme sem jezdili vlakem, tentokrát jsme museli použít bus. Stará opuštěná trať byla němým svědkem starých časů. Samozřejmě tomu všemu předcházelo mohutné shánění a

Trampské veselí.

nakupování darů a dárků. To šerif měl jinej problém, páč nás znal a věděl, že ukojit naši žízeň bude něco stát, kde na to vzít a nekrást! Protože je šerif, tak si uměl poradit! Prodal auto a peníze jsme prostě nádherně propili!

Celé veselí vypuklo v sobotu. Hned se začalo hrát, zpívat a pít. Dokonce se zakládala i nová osada,

kteřá se hned rozpadla, protože nedozrálý švestky. Někteří pak občas, když nás chtěli různě „škádlit“, tak říkali, že Suchá švestka žije dál! Přesně v 21“hod. nadešel čas předání darů oslavenci. Šerif sbíral smaltové cedule, a tak většina dárků byla tohoto druhu */nejslavnější byla RUDÝ KOUTEK, kterou Ferda zcizil v Jablonném na nádraží. Vždycky jsme po ní koukali, když jsme tímto nádražím projížděli/*. Dva dary se přesto lišily, šerif dostal album se svým stručným životem a krásnou, třikrát rozvedenou ROBERTKU, kterou k tomuto účelu věnoval Krajský plemenářský podnik, středisko Mimoň! Samozřejmě nechyběl návod

Klasickej Ďábel.

k použití a olejíček ve spreji, aby to nedřelo! Šerif všem vřele poděkoval a hned jsme začali propíjet již zmiňované auto! Já tenkrát musel platit osadě taky, protože jsem na košili neměl domovinu, a tak jsem byl potrestán!

Během utrácení peněz z prodeje auta si nás vytáhl ven Ďábel a požádal o vstup do osady! Tenkrát jsme to brali velmi na lehkou váhu, možná i jako vtip, páč jsme u toho už pěkně vrávorali! Je pravda, že od té doby s námi pak Ďábel jezdil čím dál tím víc a vstupu do osady se po letech dočkal!

Pomalů se blížila půlnoc, někteří již spali. Přesně o půlnoci jsme hráli naši starou osadní píseň, při níž se palmy kývaly a z krčmy se ozývaly opilé hlasy a my stály tradičně na židlích a hospodská Květa na stole!

Kuna po dopadu lahve na jeho obličej...

Společně s oslavencem a darovanou cedulkou!

Ráno jsme se probudili na louce za hospodou, někdo hulákal, že má žízeň. Slimák tím směrem hodil lahvové pivo, které přistálo na hlavě nic netušícího a spícího Kuna, kterej měl pak obličej, jak po knockoutu boxera Muhameda Aliho!

Ahoj **Cipajs**.

TRAMPSKÝ KALENDÁŘ CIPANUS 2017

„BRATRSTVO, BRATRSTVO,
DLOUHÉ BIDLO A VOSTATNÍ,
PŘICHÁZÍ VÁŠ NEJMILEJŠÍ
ČLEN BOHOUŠ...!“

**PŘÍBĚHY RYCHLÝCH ŠÍPU
A BRATRSTVA POKRAČUJÍ!**

RYCHLÉ ŽÍPY NOVÝ HLASATEL

Po	2.	9.	16.	23.	30.
Út	3.	10.	17.	24.	31.
St	4.	11.	18.	25.	
Čt	5.	12.	19.	26.	
Pá	6.	13.	20.	27.	
So	7.	14.	21.	28.	
Ne	1.	8.	15.	22.	29.

ALE TO PŘIŠEL NOVÝ
HLASATEL!

CO TO TAM
ROZDÁVAJÍ?

LEDEN

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979